

[Funck Jensen.]

voksende magt over dem, når man så på valgdagen køber disse stemmer, der mere eller mindre af hele den førte politik er gjort umyndige og afhængige, med løfter om tilskud og støtte, som først i form af skatter skal indkasseres hos de selv samme mennesker, og når man så endelig som rosinen i pølseenden påstår, at alt dette fører til styrkelse af demokrati og frihed, ja, så forekommer det mig, at ordene „uredelig“ og „demagogisk“ just er de rette udtryk for en sådan politik.

Jeg siger ikke dette som et simpelt, blot modsat rettet postulat, som et æh bæh, uredelig, demagogisk, det kan du selv være! Jeg mener, at beviserne er i orden, at fuldbyrdelsen af den marxistiske idé er diktatur og ikke demokrati, og at det er det, det danske socialdemokrati stiler efter, at det er den totalitære stat med statsdirigeret erhvervsliv og åndsliv, man sigter mod. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Taler De om socialdemokratiet?) Ja, jeg erkender naturligvis, at midlerne til at nå frem er forskellige her i Danmark og som vi ser det nogle steder i udlandet. I udlandet følger man den revolutionære linie, i Danmark søger man at købe vælgerne med deres egne penge. Det er det sidste, der er gået op for flere og flere, og det er det, der har fundet udtryk ved kommunevalgene. Nej, højtærede statsminister, retsforbundet køber ikke vælgerne med deres egne penge, men efterhånden er denne stemmekøbspolitik ført så vidt, at vælgerne er ved at opdage, at de selv betaler alle understøttelserne gennem skatter, og det er årsagen til den store tilslutning, retsforbundet har fået ved de stedfundne kommunevalg. Sådan ligger landet.

Der er kun een mulighed for, at jeg i nogen grad gør socialdemokratiet uret, når jeg kalder dets politik uredelig og demagogisk, og det er, at partiet har likvideret Karl Marx, at man altså ikke ønsker at gennemføre marxismen, at de midler, socialdemokratiet benytter i sin politik, ikke benyttes i den bevidste hensigt at gennemføre socialismen. Men hvis det er tilfældet, hvis socialdemokratiet slet ikke stiler imod at gennemføre socialismen, er det da ikke uredeligt og demagogisk overfor socialismens tilhængere at undlade at give dem ren besked?

Så melder spørgsmålet sig: Hvis socialdemokratiets politik ikke tilstræber socialisme, hvad er da formålet med partiets politik? I så fald er socialdemokratiet et parti uden virkelig politik, et parti, der har forladt sin oprindelige idé og nu svajer hid

og did med det formål at bevare magten og den størst mulige rådighed over de offentlige kasser, med hvis midler vælgerne hidtil i stor udstrækning har ladet sig købe. At de såkaldte borgerlige partier har medvirket til hele denne politik og først på det sidste, og endnu kun i ord, er begyndt at blive sparsommelige med skatteydernes midler, bliver dem til skam, men det undskylder ikke socialdemokratiet, der har ført an i den principløse og forførelseriske stemmekøbspolitik.

Ingen side af den socialdemokratiske politik er så idé- og principløs som regeringens finans- og handelspolitik. Det fremgår tydeligt af den del af den højtærede finansministers fremsættelsestale til de skattelovsforslag, vi i dag har til behandling, hvori den statsfinansielle stilling og de økonomiske udsigter fremover omtales. Her gik folk nu rundt og troede, at det var en socialdemokratisk regerings opgave at forbedre kårene for jævne mennesker, og så fører regeringen tværtimod en politik, der forringer lønnens købekraft, samtidig med at regeringen gang efter gang proklamerer, at forbruget må holdes nede, bl. a. af hensyn til beskæftigelsen. Som om forbrug og beskæftigelse ikke var to sider af samme sag. Forbrug kan jo ikke finde sted uden beskæftigelse og produktion, og jo større forbrug, desto større produktion og beskæftigelse, selvfølgelig.

Ja, siger så regeringen, men ikke forbrug af udenlandske varer.

For at bremse et sådant forbrug fastholder regeringen importkontrol i så vid udstrækning, som de internationale forpligtelser gør det muligt for den. Men importkontrol betyder bremse på importen, hvilket igen betyder nedsat konkurrence på hjemmemarkedet.

Nedsat konkurrence på hjemmemarkedet begunstiger monopoldannelser, der igen fører til prisstigninger. Prisstigninger fører til øgede lønkrav og lønforhøjelser. Prisstigninger og lønforhøjelser tilsammen betyder øgede produktionsomkostninger. Øgede produktionsomkostninger fører før eller senere til ny devaluering, fordi kronens værdi i det lange løb afhænger af, hvor billigt vi producerer. Derfor, fortsætter regeringen sin nuværende politik, vil den resultere i nøjagtigt det, som regeringen ønsker at undgå, nemlig arbejdsløshed og forringelse af kronens internationale værdi. Der er kun een måde, på hvilken regeringen ved importindskrænkning kan opretholde beskæftigelsen, og det er ved importindskrænkninger i en målestok, der nærmer sig afspærringernes virkning under krigen og besættelsen. Gør